„FIGYELŐ"
UJSÁGSZELVÉNY VÁLLALAT
Budapest, XIV., Nürnberg-u. 42.
Telefon: 296—534

Lap: Független Magyarország Bp.

Megjelent: 1946 AUG. - 8.

16

Kisepertük a multat s most már szép az életünk

mondja Frei bácsi, a jubiláló utcaseprő, aki sepert már eleget, mégse vonul nyugalomba

Ujsághir: A Közlisztasági Hivatal hatvanhat alkalmazottja ünnepelte 25, illetve 40 évi szolgálatának évfordulóját, amely alkalommal jutalomban részesültek.

Csepelen, a Hunyadi János-utcában szoba-konyhás házban lakik *Frei János*, aki 1909 óta, tehát *negyven éve sepri a pesti utcát.* Pirosarcú, kékszemű öregember Frei bácsi — békésen eregeti a füstöt, lábánál hófehér macska dorombol, a család kedvence: Laci cica.

A pipafüst mellett emlékezik.

— Nagyon szép volt az ünnepség, amelyet számunkra rendeztek, *a pénzjutalomból pedig az egész családnak vásárolt a feleségem, kinek amit kellett.*

A Mester-utcától az olasz frontig

Az Üllői úton a Mester-utcáig terjed Frei bácsi »frontszakasza«, de küzdött egyéb frontokon is. 1912-ben vonult be s 1919-ben vergődött haza.

— Éppen forradalom volt, — mondja — *ha akkor győzünk mi, munkások, elmaradt volna a második világháború.* Az első sem volt kutya kérem, ott voltam Szerbiában, aztán Oroszországban, legvégül meg az olasz fronton.

A városról beszélgetünk, hogyan változott meg negyven év óta.

— Nem az a csoda, hiszen a városok általában fejlődnek. *Az én szememben az a csoda, ami 1945 óta történt.* Akkor rohammunkával takarítottunk romot, én is otthagytam útszakaszomat, a Madách-téren dolgoztam. Az az igazi változás, ami azóta történt. Kiseperték azt, ami rossz volt s most már szép az életünk, a dolgozó ember élete.

Frei bácsiéknak két lányuk van, a Katóka, meg a Titike, mind a ketten gyári munkásnők.

Kató Bogláron nyaral...

— Elnézem ezeket a gyerekeket — mondja az öreg — *hol volt az a mi időnkben kérem, hogy ennyi jóban legyen része a munkásembernek.* 1910-ben voltam egyszer a Nemzetiben, aztán mégegyszer 1936-ban.

— Könyvet csak most, öregségemre látok, mert Katókám népnevelő és hordja haza a sok olvasnivalót. Ha már Katóknál tartunk — teszi hozzá mosolyogva az öreg — *most lent nyaral Bogláron a Szakszervezettel.* Én meg csak akkor láttam a Balatont, amikor Olaszországból visszafelé jöttem gyalog, az első háború után. *Az én időmben legfeljebb, ha vasárnaponként eljutott a szegényember a Ligetbe.* Ez volt minden. Tessék elhinni, akkor is tanult volna a munkásféle, de nem úgy volt ám a munkaidő, mint most, hogy reggel hétkor elkezdem és délután háromkor leteszem a seprűt, meg a lapátot, s félnégykor már idehaza vagyok, Csepelen. Hogyne lenne kedve az embernek olvasni, amikor nyolc órát dolgozik, nyolcat alszik és még mindig marad nyolc óra szabadideje.

Azt olvasom, ami rólunk szól

Az asztalon a napilapok hevernek, Frei néni drótkeretes szemüvegével. *A Frei-család sokat olvas.*

— A lapok is alaposan megváltoztak — mondja elgondolkodva Frei. *Nekem nem hiányoznak a gyilkosságok, meg az egyéb gazságok, azt szeretem olvasni, ami rólunk szól, egyszerű emberekről.*

— Bizony, sokat sepertem az Üllői utat a Mester-utcáig; amikor elkezdtem, Ferenc József volt a király és most *Pongrácz Kálmán* a polgármester, egyszerű munkásember. Annyit mondhatok, hogy 1909-ben nem hittük volna, hogy ez lehetséges lesz.

— Ugy is van — szól közbe a fehérhajú Frei néni, aki elbeszéli, hogy a család néha itthonhagyja az öreget az ujságokkal, meg a könyvekkel, ő meg a lányaival eljárogat a színházba, mert azt nagyon szereti.

— Nem, igazán nem panaszkodhatunk, — mondja — hiszen nyolcvan fillér volt ma a körte a piacon és forint hatvan ez a gyönyörű fehér kenyér.

Zsolt Ágnes

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: Kolb Károly
Cím: Kisepertük a multat, s most már szép az életünk
Forrás: Független Magyarország
(Hely) (Idő) 1946 aug 9 (Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás
Tá
He
Idő 1946
Személy
Helyszám

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.
Székesfővárosi házinyomda 1926 — 8891

614.76